OPU

Oplæring i udlandet for elever i erhvervsuddannelserne

KONKURRENCE 2026

BEDSTE HISTORIE

PRÆMIE VINDERE

BEDSTE FILM

Uddannelses- og Forskningsstyrelsen

Præmie-vindere 2026

Emil Bertelsen,
fotografelev i Frankrig

Freja Hyllegaard,
landbrugselev i Japan

Line Ellemann Andersen,
bådebyggerlærling i Grønland

Nina Donev,
møbelsnedkerlærling i New Zealand

Nicoline Bech Lassen,
frisørelev i Australien

Amalie Andresen,
klejnsmedelærling på Færøerne

Frederik Schultz Ewers,
bygningssnedkerlærling i Spanien

Emma Oxholm Pedersen,
personvognsmekanikerlærling i Estland

Om konkurrencen

For 14. år i træk udskrev Uddannelses- og Forskningsstyrelsen i foråret 2026 en konkurrence blandt elever i erhvervsuddannelserne om gode fortællinger fra virksomhedsophold i udlandet.

Formålet med konkurrencen er ligesom tidligere år at sætte fokus på oplæringsophold i udlandet som led i erhvervsuddannelserne og inspirere flere unge til at rejse ud for at dygtiggøre sig.

Uddannelses- og Forskningsstyrelsen modtog i 2026 i alt 35 gode bidrag (21 videobidrag og 14 skrevne historier) fra elever, der har været på ophold i udlandet med økonomisk støtte fra Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag (AUB) gennem OPU-ordningen.

Årets elever kommer fra 17 forskellige fag og har været i oplæring i 20 forskellige lande på 4 kontinenter. En række af eleverne er udstationeret i nogle måneder fra deres danske oplæringssted eller har orlov fra deres skoleoplæringscenter – andre vælger at tage et længere ophold eller hele deres praktiske uddannelse i udlandet. Uanset viser elevernes fortællinger, at et ophold i udlandet er noget, der sætter tydelige spor både fagligt og personligt og tilfører erhvervsuddannelserne en værdifuld dimension. Og for mange elever giver opholdene erfaringer, der er med til at forme arbejdsliv og videre uddannelse.

På grund af de mange og gode videobidrag, der er indkommet til konkurrencen i år, har Uddannelses- og Forskningsstyrelsen sammen med Danske Erhvervsskoler og –Gymnasier (DEG) og Styrelsen for Undervisning og Kvalitet (STUK) besluttet at uddele fire præmier i begge kategorier.

Vinderhistorierne kan læses på de kommende sider i denne publikation ligesom filmene kan ses via QR-koderne på de sidste sider. Desuden findes der link til dem og tidligere vinderfilm på https://gribverden.dk/din-vej/oplaering-i-udlandet/

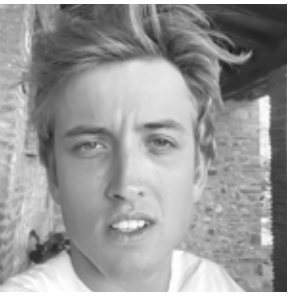
Uddannelses- og Forskningsstyrelsen takker de mange nuværende og tidligere OPU-elever for, at de vil dele deres oplevelser og erfaringer fra udlandet.

Konkurrencepræmierne er sponsoreret af Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag.

Paris here I come

OPU Oplæring i udlandet
1. PRÆMIE
BEDSTE HISTORIE
Konkurrence 2026

Af **Emil Bertelsen**, fotografelev i Frankrig

Jeg har sendt over 300 ansøgninger. Jeg har siddet til 30 samtaler med et smil, der langsomt tørrede ind i ansigtet, og min indbakke føltes som en tom lade, hvor det eneste, jeg kunne høre, var mine egne skridt. Jeg overvejede for alvor, om jeg ikke bare skulle være politibetjent. Så sendte jeg en besked til ét job i udlandet, og få dage senere lyste en mail op på skærmen: "Hi Emil, thank you for reaching out and for your kind words. What exactly do you understand with apprenticeship, and what do you expect from it?". Jeg læste den syv gange. To uger senere sad jeg alene i et fly til Paris.

Jeg var så fuld af ekstase, at mine normale følelser ikke kunne følge med. Men den varede ikke længe, for så kom alle de små ting. En lufthavn, hvor ingen kendte mit navn. En metro, hvor jeg stod og stirrede på franske skilte. En lejlighed med et tomt køleskab. En købmand, hvor jeg pegede på en ost, sagde "ça" og håbede det bedste. Det gik op for mig, at hver eneste lille beslutning nu var min. Jeg var helt på egne ben.

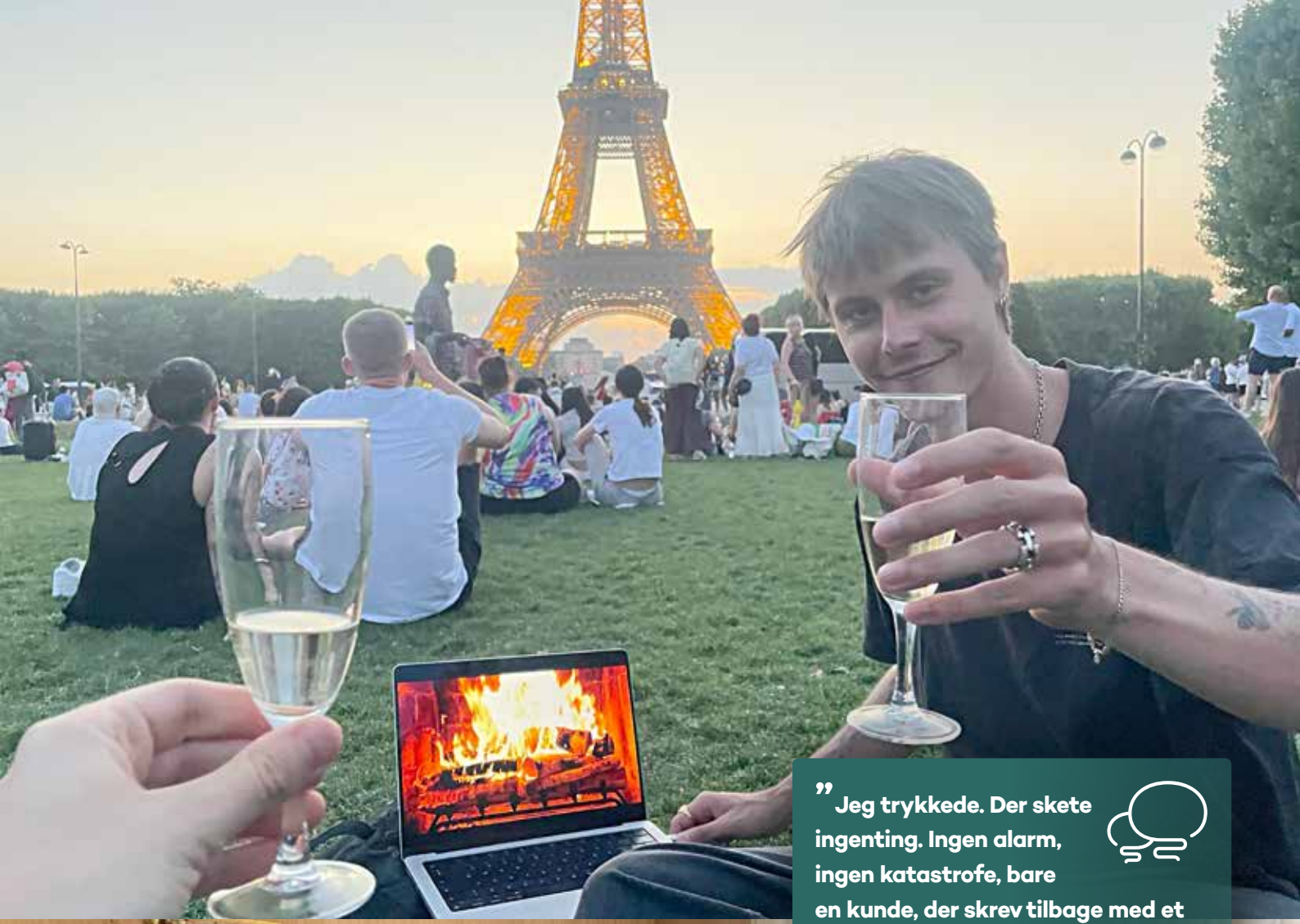

Næste morgen klokken otte stod jeg foran studiet. Det lå i udkanten af Paris, i et område der mindede om Kødbyen i København, hvis Kødbyen havde boet et par år i udlandet og glemt at lufte ud. Det duftede af udland og skrald. Der var fjorten grader, en sol, der ikke gad møde op, og en dør. Bag døren stod Reto: Reto med tasterne. Reto med forklaringerne, der aldrig helt landede. Reto med hænderne, der altid vidste, hvor tingene var. Uprækis i ord og præcis i gøren, som en kirurg der taler i gåder. Han sagde ikke ret meget. Han rakte mig en MacBook. Ny. Tung på den måde, en computer kun er, når nogen har besluttet sig for at stole på dig. Og jeg stod der, 23 år gammel, med tre kilo aluminium og en underlig, voksen følelse i maven: Nu er jeg blevet investeret i. Jeg tror, jeg smilede resten af dagen. Den følelse fik jeg lov at leve op til med det samme.

Et lynkursus i orden

De første tre måneder var et lynkursus i orden. Jeg begyndte med Retos fotoarkiv, som gik år tilbage og lå spredt over harddiske og mapper. Jeg sorterede, omdøbte og flyttede, indtil alt fulgte den samme regel: År, måned, projektnavn og fotografnavn. Aldrig andet. Hvert projekt fik sin egen mappe, og jeg tjekkede dem alle, så intet lå kun ét sted. Et arkiv minder om et bibliotek, for det er først noget værd, når man kan finde tingene igen. Ved siden af lærte jeg studiet at kende med hænderne: Hvilken skrue passer til hvilket lys, hvordan stativer bygges op og pilles ned, hvordan kameraer og objektiver pakkes, og at udstyr skal rengøres og batterier lades, før noget lægges væk. Jeg lærte, at baggrundene har navne som "Blue Mist of Tokyo", og at man skal kunne finde dem uden at læse etiketten.

Da jeg kendte studiet, fik jeg lov at tage med på shoots som såkaldt 'digital operator'. Mens fotografen arbejdede, sad jeg ved computeren. Billederne kom direkte ind, og jeg tjekkede skarpheden på skærmen, gav filerne de rigtige navne og

”Jeg trykkede. Der skete ingenting. Ingen alarm, ingen katastrofe, bare en kunde, der skrev tilbage med et ”Tak”. Det var min svendeprøve, og ingen havde fortalt mig, at jeg gik til den. Det var dér, forskellen fra Danmark gik op for mig”.

helst vil føle, at nogen har styr på tingene. At jeg har styr på tingene.

Uden trin for trin-guide

Første gang jeg selv skulle sende billeder til en kunde, sad jeg i ti minutter med musen over knappen. Jeg havde tjekket filnavnene tre gange, åbnet hver eneste fil og læst mailen højt for mig selv. Reto kom forbi, kiggede på skærmen og sagde bare: "Send dem." Jeg trykkede. Der skete ingenting. Ingen alarm, ingen katastrofe, bare en kunde, der skrev tilbage med et "Tak". Det var min svendeprøve, og ingen havde fortalt mig, at jeg gik til den.

Det var dér, forskellen fra Danmark gik op for mig. Hjemme var jeg vant til at få en opgave forklaret trin for trin, før jeg begyndte. Her fik jeg et mål: Få arkivet på plads. Få billederne klar til kunden i morgen. Resten måtte jeg finde ud af selv, og forklaringen kom bagefter, hvis den kom. Det var skræmmende den første uge og en gave resten af tiden. Jeg lærte, at ansvar ikke kommer i en konvolut. Man tager et lille stykke ad gangen, og pludselig er man den, der ved, hvor filerne ligger.

Da dagen sluttede, gik jeg ud i Paris. Jeg tog metroen til Parc des Buttes-Chaumont, satte mig i græsset med bogen "Dagbog i Paris" Jeg læste lidt, kiggede op på byen og læste lidt mere. Sådan begyndte jeg at lære en by at kende: En park, en bog og en metrolinje ad gangen, indtil skiltene ikke længere var fremmede.

lavede backup på flere diske, før noget andet skete. Jeg sorterede de bedste billeder ud, så fotografen og kunden kunne følge med undervejs, og bagefter redigerede jeg dem og eksporterede dem i de rigtige størrelser til levering. Jeg hjalp til med lys og udstyr og alt det, der skulle være på plads, før det første billede blev taget. Samtidig skrev jeg til kunderne før, under og efter et shoot om tidspunkter, adresser, ændringer og leverancer. Jeg lærte, at en god mail ikke er lang, men klar, og at kunder

I dag er det mig, der sidder i den anden ende af indbakken. Når en kunde eller en ung fotograf skriver til os, er det mig, der svarer: "Thank you for reaching out." Og jeg svarer ikke ud fra en skabelon. Jeg svarer som en, der selv har været en af de 300 ansøgninger. Jeg ved, hvad ét svar kan veje for en, der sidder og venter. Det svar ændrede mit liv for en periode, og nu ved jeg, hvordan man giver det videre. Hver gang jeg trykker send, tænker jeg lidt på ham med den tomme lade.

Et oplæg og en drøm

OPU Oplæring i udlandet
2. PRÆMIE
BEDSTE HISTORIE
Konkurrence 2026

Af **Nina Donev**, møbelsnedkerlærling i New Zealand

En helt tilfældig dag sad jeg i kantinen til et OPU-oplæg. Jeg havde godt hørt om OPU hist og her, så jeg var nysgerrig, og nu var der endelig en chance for at høre om det. En elev stillede sig op og fortalte om sin rejse, og der gik ikke længe, før jeg sad og drømte om, hvor og hvornår jeg skulle tage mit ophold. Jeg har faktisk aldrig været typen med den største rejsefeber, og en del af mig var også nervøs for, hvordan det ville blive, hvis jeg skulle afsted, men jeg kunne ikke slippe drømmen... Jeg gør det!

Det er noget af det fantastiske ved bare at møde op og lytte – den elevs historie åbnede mine øjne for, hvad der var muligt for mig. Jeg tog chancen, og det endte faktisk med at ændre mit liv. Det var lidt en tilfældighed, at jeg besluttede mig for at tage til et af de lande, som er længst væk fra Danmark, men det var sådan det blev. Og som en bonus planlagde jeg det sådan, at jeg slap for den kolde og mørke danske vinter og byttede den ud med sommer i New Zealand. Smart!

Hverdagen på værkstedet

Min chef, James, kom og samlede mig op i bil klokken 06.15 hver morgen, og klokken 06.30 startede arbejdet. Mine kollegaer var mest unge møbelsnedkere fra Fiji og Indien, som alle håbede på at kunne få permanent opholdstilladelse i New Zealand gennem arbejde. De grinede lidt, da de så min tommestok, for hos dem bruger man kun målebånd. Men mest af alt kom de ofte over med stor nysgerrighed omkring det værktøj, jeg havde taget med fra Danmark.

Det er så fedt at være ude i en virksomhed, for man lærer en masse nyt, og når man er i udlandet åbner der sig en helt ny dimension, hvor vi

"Igennem min tid i New Zealand, har jeg lært at arbejde mere selvstændigt, og stole på min faglighed og mine evner. Og at det, jeg har lært, både fagligt og kulturmæssigt, har værdi".

kan lære hinanden forskellige fifs, unikke for de steder vi kommer fra. Ingen snakkede særligt meget engelsk og selvom kommunikationen med sproget til tider kunne være en udfordring, forstod vi alligevel hinanden gennem håndværket. Det er meget nemmere, end man tror.

Kvinde i et mandsdomineret fag

Jeg var også den første og eneste kvinde på værkstedet, og det var mærkbart, men på en ret sød måde, hvor jeg kunne se, at de blev positivt overraskede over mine evner, og der er en del af mig, som er stolt af at være repræsentant for kvinder i et mandsdomineret fag, især på internationalt plan.

I den tid jeg arbejdede der, kom jeg igennem en masse forskellige opgaver. I travle perioder var der faste opgaver, som produktion af køkkener og skabsløsninger, og i mindre travle perioder fik jeg lov til f.eks. at arbejde på en prototype til en "hemmelig" bogreolsdør. Altså en bogreol, som er en skjult dør ind til et andet rum. Udover den "hemmelige" dør, var arbejdsopgaverne meget lig med det, jeg kan komme ud for i Danmark, men den store forskel var, at jeg fik mere ansvar. Min mester udviste mig en enorm stor tillid ved at lade mig styre projekterne selv, og det gjorde mig langt mere selvsikker i mit arbejde.

Der er helt klart forskel på et dansk værksted og et new zealandsk værksted. I Danmark har vi en helt anden standard for arbejdsmiljø og sikkerhed, og vi er bare længere fremme. Især i forhold til håndtering af støv og brug af høreværn, og det var ret tydeligt at mærke kulturforskellen. James havde overtaget virksomheden fra en anden, og det var relativt nyt for ham at drive et værksted, og det betød nok også, at han var mere åben for input, og jeg havde flere gode snakke med ham om, hvordan vi gør i Danmark. Og selvom han var en travl mand og kontinuerligt havde et telefonopkald lige om hjørnet, fandt han altid tid til at spørge ind til mig og høre, hvad jeg havde lyst og mod på at lave.

Forelsket i naturen på en ny måde

New Zealand er et sted som har en fantastisk natur, og modsat Australien har de ikke nogle farlige dyr. Så når jeg skulle ud og vandre, behøvede jeg ikke at frygte nogle slanger eller andre mærkelige dyr. Min mester var meget støttende og opfordrede mig til at rejse så meget som muligt, og jeg havde ofte en 4-dages arbejdsuge, så jeg kunne tage forlængede weekender.

Det blev til mange skønne minder, og jeg har mødt så mange fantastiske mennesker. Når man rejser og arbejder på den måde, har man bare en helt anden

"På min rejse stødte jeg mod alle odds ind i den person, som jeg tror er mit livs kærlighed. Vi er nu i gang med at planlægge en fremtid sammen, hvor turen først går et år til Australien, når jeg er færdig, og derefter tilbage til Danmark".

åbenhed, og man får virkelig nogle oplevelser for livet. New Zealand er delt op i Nordøen og Sydøen. Jeg boede i Auckland på Nordøen, og over jul og nytår tog jeg på en større rejse til Sydøen. Naturen der er så divers, og man skal ikke køre mere end en time, før landskabet har ændret sig fuldstændigt. En dag stod jeg på en båd i en fjord, omringet af klipper og gletsjere og hundredvis af vandfald, fuldstændigt blæst bagover over, at jeg får lov til at opleve noget så stort. Ja, jeg må indrømme, at jeg er blevet forelsket i naturen på en ny måde, og jeg er totalt faldet for New Zealands fugleliv. De har så mange unikke arter, som kun findes der, og de bor både i by og skov, så jeg blev efterhånden rigtig god til at genkende dem både på fjer og sang.

Sommerfugleeffekten

Igennem min tid i New Zealand, har jeg lært at arbejde mere selvstændigt, og stole på min faglighed og mine evner. Og at det, jeg har lært, både fagligt og kulturmæssigt, har værdi. Vi har (som vi selvfølgelig bør) en utrolig høj standard i Danmark, når det gælder arbejdsmiljø og sikkerhed. Det var ret tydeligt at mærke forskellen, og sundt at blive mindet om, hvor privilegerede, vi er i Danmark. Jeg kommer tilbage med en taknemmelighed og en stolthed over mit fag og de danske traditioner. Jeg har lært enormt meget om min egen arbejdsmoral, og hvordan jeg ser min fremtid som snedker. Kontrasten fra New Zealand til Danmark har tydeliggjort mine egne værdier. I New Zealand produceres næsten alle møbler i udlandet, og møbelsnedkeriet er tæt på at være faldet ud af historien. Det lærte mig at sætte endnu større pris på, at vi i Danmark stadig har en stolt tradition, vi holder fast i.

Jeg er enormt taknemmelig for, at sådan et ophold her overhovedet er muligt. OPU-støtten gav mig det sidste skub, og den hjælp, jeg havde brug for til at tage chancen og komme afsted. Denne rejse har rykket mig fagligt, men den har også udviklet mig personligt. Jeg er blevet langt mere selvsikker og forstår mig selv bedre. Jeg har fået nye interesser, og verden føles mere åben, end den nogensinde har gjort før.

Og så var der lige den sidste ting... På min rejse stødte jeg mod alle odds ind i den person, som jeg tror er mit livs kærlighed. Vi er nu i gang med at planlægge en fremtid sammen, hvor turen først går et år til Australien, når jeg er færdig, og derefter tilbage til Danmark. Som sagt, livsændrende. Når jeg ser tilbage, er det helt vildt, hvad et enkelt OPU-oplæg i en kantine har gjort for mit liv. De kalder det vist sommerfugleeffekten: Når en sommerfugl basker med vingerne ét sted, kan det starte en storm i et andet.

Traditionelt håndværk og kultur i et spansk kooperativ

Af **Frederik Schultz Ewers**, bygningssnedkerlærling i Spanien

Jeg går ned ad en smal gade med brosten og hvidkalkede mure. Det ligner mest af alt en blindgyde, der ikke fører nogen vegne hen, men nede for enden står en stor, grøn port på klem. Jeg åbner porten og træder ind i en baggård, hvor to ældre kvinder sidder på hver deres plastikstol og får sig en smøg. De kigger på mig, og på mit lyse hår kan de hurtigt se, at jeg nok ikke er helt lokal. Kvinderne smiler og peger i den retning, jeg skal gå. De må have gennemskuet, at jeg leder efter et værksted på grund af mit arbejdstøj. Jeg smiler tilbage til dem og siger "gracias" på mit bedste spanske.

Et skilt med værkstedets navn T11 viser mig op ad en trappe, og til min store overraskelse opdager jeg, at værkstedet ligger på første sal. Jeg når lige at tænke, at det da ikke kan være særlig praktisk med alle de tunge møbler, der skal bæres op og ned. Inden jeg træder ind ad døren, kaster jeg et sidste blik på det stykke papir, jeg har i hånden. Her har jeg skrevet en masse sætninger på spansk, som forhåbentlig kan hjælpe mig en smule med kommunikationen. Jeg sender mit gymnasie-jeg en tanke, om jeg dog ikke kunne have lyttet bedre efter i spanskTimerne?

Jeg åbner døren til værkstedet og bliver mødt af en masse smil og varme ansigter, der byder mig velkommen. Mine bekymringer om mit sparsomme spanske bliver hurtigt lagt på hylden, det viser sig nemlig, at værkstedet er meget internationalt. Folk kommer fra nær og fjern, og til mit held taler mange af dem engelsk. Hos T11 i Sevilla i Spanien skal jeg bruge de næste fem måneder som snedkerlærling, hvor jeg kan se frem til blandt andet at arbejde med restaurering og traditionelt håndværk.

"Værkstedets "bedstefar", Alastair, cykler hver morgen forbi bageren for at købe brødmed til hele holdet".

Hvor håndværk og kooperativ smelter sammen

T11 er et kooperativ bestående af cirka ti selvstændige håndværkere, som alle er specialiserede i hvert deres fag. De mange forskellige mennesker og håndværk samlet på ét sted gør, at værkstedet altid summer af en helt særlig energi, hvor kunst og håndværk smelter sammen. Jeg har i lang tid været fascineret af den kooperative tankegang, og nu fik jeg endelig chancen for at opleve, hvordan det er at være en del af sådan et værkstedsfællesskab.

Jeg lærte hurtigt, at den kooperative struktur ikke er nogen dans på roser. Det kræver god kommunikation og stor ærlighed at få det til at fungere, men når det så lykkes, fungerer det til gengæld fantastisk. Alle skal være indstillet på at løfte i flok. Oplevelsen hos T11 har kun gjort mig mere nysgerrig på og inspireret til at blive en del af et kooperativ herhjemme i Danmark, eller måske endda starte mit eget en dag.

Fra xylofoner til traditionelle udskæringer

I dagligdagen arbejdede jeg primært sammen med Carlos, som designer og bygger specialbestilte møbler. Her fik jeg lov til at prøve kræfter med at bygge større elementer, alt fra kommoder i eksotisk træ til en hel tribune til det lokale teater. Når Carlos en gang imellem ikke havde opgaver nok i bogen, hjalp jeg til hos de andre på værkstedet. Det har givet mig en bred palet af færdigheder, som jeg aldrig havde drømt om, at jeg skulle få lov at lære.

”Jeg har bygget min egen xylofon, lavet lamper med blyindfattet glas og skåret traditionelle udskæringer til de kristne optog, der fylder Sevillas gader i påsken”.

Jeg kan nu sige, at jeg har bygget min egen xylofon, lavet lamper med blyindfattet glas og skåret traditionelle udskæringer til de kristne optog, der fylder Sevillas gader i påsken. Det er enormt inspirerende at se, hvordan gammelt håndværk og traditioner bliver hyldet og passet på, så de klassiske teknikker går i arv frem for i glemmebogen.

For eksempel restaurerer to af kvinderne på værkstedet, Carmen og hendes datter Luna, gamle møbler, som med stor sandsynlighed var blevet kasseret i Danmark, men som i Sevilla fik en ekstra chance i deres kyndige hænder. De ser værdi i alt og lever efter mottoet “bevar eller forklar”. Man skal altså som udgangspunkt restaurere frem for at smide ud.

Værkstedets hjerte

Værkstedets hjerte var uden tvivl fællesrummet, som også fungerede som køkken. Et langt træbord fylder midten af rummet og agerer samlingspunkt for værkstedets fælles morgenmad. Hver dag omkring klokken 11 breder der sig en duft af nybagt brød og hjemmebrygget

kaffe fra den røde espressomaskine i hjørnet. Værkstedets "bedstefar", Alastair, cykler hver morgen forbi bageren for at købe brød med til hele holdet. Folk kommer dumpende ind én efter én, og snakken går lystigt om alt fra storpolitik til, hvilken film der går i biografen. Disse stunder med fælles morgenmad drømmer jeg mig ofte tilbage til med et smil på læben.

Værkstedet kom til at fylde rigtig meget i min tid i Sevilla, både fagligt og socialt. Mine kollegaer blev hurtigt mine nye venner, og vi brugte meget tid sammen uden for arbejdstiden. Andalusien er kendt for at holde fast i de gamle traditioner, og under mit ophold fejrede vi blandt andet Feria de Abril. Det var oprindeligt et dyrskue, men er i dag forvandlet til en hel uge med fest, farver og smukke flamencokjoler.

Her oplevede jeg den berømte spanske åbenhed fra allerførste række. Mine kollegaer hjalp mig med at finde det helt rette tøj til begivenheden, og jeg blev inviteret indenfor i folks private hjem til borde, der bugnede af mad og drikke.

Pak kufferten og tag afsted!

Jeg har sjældent oplevet en sådan varme og imødekommenhed, som jeg mødte hos T11 og det spanske folkefærd. Jeg blev med det samme lukket helt ind i fællesskabet og blev en del af den lille familie. Faktisk er jeg så heldig, at jeg snart skal derned og besøge dem igen til min mesters bryllup!

Mit ophold i Sevilla viste sig at blive en oplevelse, jeg aldrig vil glemme, og en tid, jeg tænker tilbage på med enorm varme og taknemmelighed. Jeg vil helt klart anbefale alle, der har muligheden, at tage oplæring i udlandet. Man kommer hjem med så meget mere end nye faglige færdigheder; man får minder for livet, faglig selvtillid og et unikt indblik i en helt anden kultur.

Begge fødder plantet over jorden

OPU Oplæring i udlandet
3. PRÆMIE
BEDSTE HISTORIE
Konkurrence 2026

Af **Freja Hyllegaard**, landbrugselev i Japan

Som syttenårig læste jeg bogen "One Straw Revolution" af den japanske landmand Masanobu Fukuoka, og man kan sige, at den i den mildeste forstand ændrede mit liv. Bogen, der omhandler den naturlige landbrugsmetode, som Masanobu udviklede, inspirerede mig til at blive jordbruger. At jeg sidste år, næsten ti år senere, rullede min kuffert op ad gaden til det gamle japanske hus, hvor hans barnebarn nu bor og driver gården, var en drøm, der gik i opfyldelse, og mit syttenårige 'jeg' havde svært ved at tro på det.

Jeg greb muligheden for at tage i oplæring i udlandet som en del af min uddannelse på Kalø Økologisk Landbrugsskole. Da jeg først tog kontakt til gården i Japan, havde jeg ikke regnet med noget svar, men Hiroki, som driver gården, skrev tilbage at jeg var velkommen. Det var lige midt i høstsæsonen for deres citrusfrugter, og de manglede altid hænder i den periode. Jeg pakkede mit varmeste, mest bevægelige tøj, for jeg havde hørt, at det kunne sne i bjergene om vinteren, og at arbejderne på gården kravlede rundt i træerne, når de høstede.

"Masanobu Fukuoka Natural Farm", som gården hedder, er beliggende på øen Shikoku i Japan. Det gamle japanske hus med tatami-måtter og papirtynde vægge, ligger lige ved foden af bjergene og ud til vandet. Gården består af mange forskellige stykker jord, der er spredt i området. Både i dalen, hvor landet er fladt, og oppe i bjergene, hvor skråningerne nogle gange

"På gården dyrkes der ris, svampe, nogle få grøntsager og en lang række citrusfrugter. Der bliver arbejdet sammen i en gruppe på omkring tolv personer, hvoraf nogle bor på gården, mens andre pendler frem og tilbage".

er så stejle, at jeg måtte glide ned ad dem på numsen. På gården dyrkes der ris, svampe, nogle få grøntsager og en lang række citrusfrugter. Der bliver arbejdet sammen i en gruppe på omkring tolv personer, hvoraf nogle bor på gården, mens andre pendler frem og tilbage.

Jeg blev indlogeret sammen med to japanere, der var fastansatte, samt nogle frivillige fra forskellige dele af verden. Vi delte et køkken og spiste ofte sammen, hvilket var en god måde at lære mere om den japanske madkultur og dele den danske. Huset var gammelt, men charmerende, og de mange tæpper samt varmeblæseren i mit værelse holdt kulden ude om natten.

Et arbejde i trækroner

Mine første dage i bjergene var eventyrlige. Alle på gården var meget venlige, og på trods af sprogbarrieren formåede vi at tale om alt fra fritidshobbyer til yndlingsmadretter, mens vi arbejdede. Vi startede altid dagen i en rundkreds til "morgengymnastik", som vi blev guidet igennem. Herefter var der briefing, som jeg langsomt begyndte at forstå mere af, efterhånden som jeg lærte lidt af det japanske sprog.

I høstperioden kørte vi efter morgenmødet ud til områder med citrustræer. De lå typisk på stejle skråninger, hvor det næsten var umuligt at vedligeholde andre afgrøder end træer. Vi fik udleveret spande med kroge, som vi kunne tage med op i træerne og hænge fast på grenene, når vi havde fundet et godt fodfæste. Og så var det bare at høste appelsiner, mandariner, citroner, grapefrugter osv. direkte fra midten af trækronen.

Vi havde altid faste kaffepauser, en om formiddagen og en om eftermiddagen, hvor der ofte var kage og naturligvis frugter at spise af. Midt på dagen havde vi en længere frokostpause, hvorefter vi arbejdede igen om eftermiddagen. Jeg blev hurtigt dygtig med den lange saks, som vi brugte til at klippe frugterne af træerne, og efter et par uger kravlede jeg rundt bag bladene, som om jeg altid havde gjort det.

Nogle gange, når vi var højt oppe i bjergene, stak jeg mit hoved ud af trækronen og kiggede ned på dalen med alle dens huse og på havet, der glimtede i solen med sine mange små øer, og jeg tænkte,

"Nogle gange, når vi var højt oppe i bjergene, stak jeg mit hoved ud af trækronen og kiggede ned på dalen med alle dens huse og på havet, der glimtede i solen med sine mange små øer, og jeg tænkte, at det lignede en drøm".

at det lignede en drøm. Når jeg så kom hjem efter en lang arbejdsdag, med ømme arme og ben, samt en sulten mave, vidste jeg, at drømmen var virkelighed.

Seks dage om ugen blev til fem

Arbejdsforholdene, reglerne og alt var anderledes end i Danmark. I Japan udgør arbejdet en betydelig del af livet, og deres "work life balance" er nærmest det modsatte af, hvad jeg har oplevet her i landet. Det tog mig lidt tid at vænne mig til, og jeg måtte også sige fra over for de seks ugentlige arbejdsdage og reducere til fem, så jeg kunne have mine to fridage til at lade op og hvile. Selvom arbejdskulturen er så forskellig, var der stor forståelse for, at jeg kom fra andre traditioner. Jeg oplevede en opmærksomhed og daglig interesse for, hvordan det gik. Hvis noget blev for hårdt, eller man følte sig træt, var det altid i orden at tage fem minutter eller bede om hjælp.

Udover mit arbejde fik jeg også mulighed for at rejse lidt i Japan i løbet af helligdage og ferier. Jeg var på vandreture i bjergene, hvor jeg så vilde aber og besøgte oldgamle templer. Jeg tog ind til de større byer og oplevede summende menneskefyldte gader, evigt oplyst af butikkers neonreklameskilte. Jeg så kirsebærtræernes blomstring og var på picnic under deres lyserøde kroner sammen med alle de andre "Sakura"-entusiaster. Japan er et land, der tilbyder det hele: Både den vilde natur og storbyen, de gamle traditioner og det moderne, samt alt derimellem. Jeg fik en masse nye oplevelser med mig som jeg aldrig vil glemme.

I løbet af de fire måneder, jeg tilbragte på gården, fik jeg mange nye færdigheder indenfor landbrug. Mange opgaver blev konkretiseret for mig, da jeg var med i alle trinene. Jeg forbedrede mine praktiske evner og min forståelse for faget. Min interesse for landbruget er kun vokset, og jeg har fået mange nye idéer og metoder, som jeg vil tage med mig fremover. Jeg har fået venner på den anden side af kloden og et sted, hvor jeg ved, jeg altid kan vende tilbage. At tage oplæring i udlandet var en meget stor oplevelse for mig, som har givet mig nye indsigter, der stadig hænger ved, nu hvor jeg er tilbage.

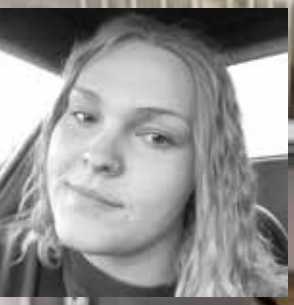

Jeg er meget taknemmelig for, at jeg fik muligheden for at tage oplæring i udlandet. Jeg synes det er en enestående mulighed, der bliver givet, og det er bare at række hånden ud og sige ja tak, pakke kufferten og finde modet indeni til at tage afsted.

Film

OPU
Oplæring i udlandet
1. PRÆMIE
BEDSTE FILM
Konkurrence
2026

Af **Amalie Andresen**, klejnsmedelærling på Færøerne

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

Se 1. præmiefilmen her:

Film

OPU
Oplæring i udlandet
2. PRÆMIE
BEDSTE FILM
Konkurrence
2026

Af **Line Ellemann Andersen**, bådebyggerlærling i Grønland

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

Se 2. præmiefilmen her:

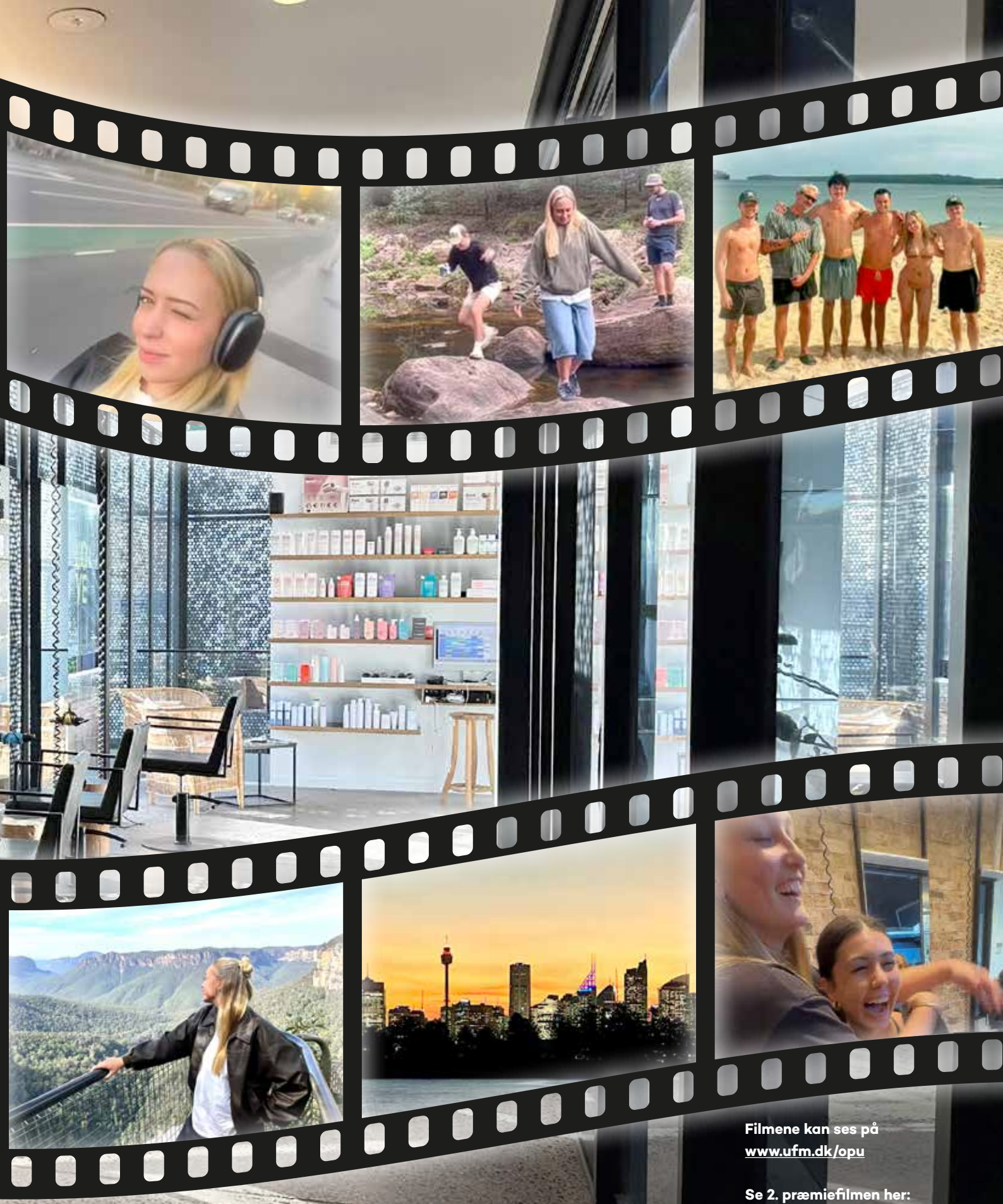
Film

Af **Nicoline Bech Lassen**, frisørelev i Australien

OPU
Oplæring i udlandet
2. PRÆMIE
BEDSTE FILM
Konkurrence
2026

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

Se 2. præmiefilmen her:

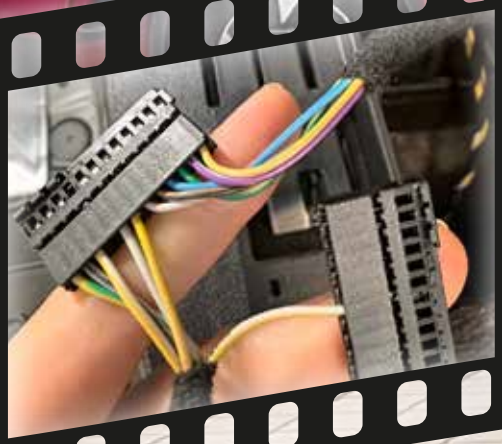
Film

Af **Emma Oxholm Pedersen**, personvognsmekanikerlærling i Estland

OPU
Oplæring i udlandet
3. PRÆMIE
BEDSTE FILM
Konkurrence
2026

Filmene kan ses på
www.ufm.dk/opu

Se 3. præmiefilmen her:

SENILER

Uddannelses- og Forskningsstyrelsen

ISSN 2794-2112